

Arrest

nr. 304 769 van 15 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. OMBA BUILA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat R. OMBA BUILA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 11 november 2023 in Doornik tegengehouden door de Belgische autoriteiten wegens illegaal verblijf in België. Op dezelfde dag kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Op 13 februari 2024 diende verzoeker, die verklaart op 12 november 2023 België te zijn binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 februari 2024 werd de beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.2. Op 21 maart 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 22 maart 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/02/2024

Overdracht CGVS: 27/02/2024

U werd op 14 maart 2024 middels een videoconferentie gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u34 tot 14u42. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester L.(..) loco meester O.(..) B.(..), was aanwezig vanaf 13u57.

A. Feitenrelaas

U verklaart van Arabische origine te zijn en het islamitische geloof aan te hangen. U bent geboren en opgegroeid in Aauin (ook: Laayoune; Al Ayoun), in de Westelijke Sahara (ook: Sahrawi Arabische Democratische Republiek; SADR; ook: ADRS). In 2010 reisde u naar Spanje, waar u drie jaar verbleef. Omwille van familiale redenen keerde u terug naar Aauin. In 2017 werd u door de politie aangehouden wegens het bezit van hasj. U werd veroordeeld voor het dealen van hasj en zat tweeëneenhalf jaar in de cel in de stad Smara (ook: (Es-)Semara). U verklaart door de politie te zijn bedot bij uw arrestatie en in de gevangenis te zijn gediscrimineerd omwille van uw herkomst uit de Westelijke Sahara. Omstreeks 2019-2020 zat u ongeveer een week vast vanwege een vechtpartij in Aauin met een man die u niet kent. U woonde daarna nog tweeëneenhalf tot drie jaar zonder problemen in Aauin.

In augustus 2022 reisde u via Mauritanië naar Algerije, waar u verbleef in Tindouf. Op 14 januari 2023 vroeg u een Algerijns paspoort aan. Met uw Algerijns paspoort onder de naam M.(...) E.(...) S.(...) A.(...), geboren in Tindouf, vroeg u op 20 april 2023 een visum aan voor Spanje om er te kunnen werken. Deze werd u gehonoreerd en u reisde in mei 2023 naar Spanje. U woonde ongeveer een maand in Spanje. U reisde door naar Frankrijk, alwaar men u volgens informatie in uw dossier registreerde onder de naam M.(...) S.(...) S.(...). Volgens deze informatie verklaarde u er geboren te zijn in Venezuela of Panama en een Spaans staatsburger te zijn, maar u herinnert zich niet dit gezegd te hebben. U reisde vervolgens door naar België, waar u omstreeks september of oktober 2023 aankwam. Op 11 november 2023 werd u aangehouden door de politie in Doornik. U hield vol dat u M.(...) S.(...) S.(...) heette en verklaarde zich een Panamees en/of Venezolaans staatsburger. U bleek illegaal in België te verblijven en werd onder bijlage 13septies overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied. Aldaar zette de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de nodige stappen om u te identificeren teneinde u van het Belgische grondgebied te kunnen verwijderen. In het kader daarvan stuitte de DVZ op uw Spaanse visumdossier, waarna bleek dat u niet over de Venezolaanse of Panamese nationaliteit beschikte.

Op 13 februari 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u aan de DVZ verklaarde over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken. U verklaart aan het CGVS dat u enkel over de Westelijke Sahrawinationaliteit beschikt. Ten aanzien van de Westelijke Sahara vreest u de Marokkaanse bezetting. Ten aanzien van Marokko vreest u discriminatie omwille van uw afkomst uit de Westelijke Sahara. Ten aanzien van Algerije vreest u dat u zich er niet kan vestigen en verwijst u naar de huisvestingsproblemen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Algerijns paspoort, geldig van 14 januari 2023 tot 13 januari 2033 – met een Spaans visum geldig van 12 mei 2023 tot 10 juni 2023; en een kopie van uw identiteitskaart van de SADR.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kwam u volgens uw verklaringen reeds in september of oktober 2023 aan in België (CGVS, p. 3), maar u verzocht er niet direct om internationale bescherming. Ook tijdens of kort na uw aanhouding door de politie van Doornik op 11 november 2023 diende u géén verzoek om internationale bescherming in. U diende uiteindelijk op 13 februari 2024 – minstens vier, mogelijks vijf maanden na uw aankomst in België – een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook legt u geen eenduidige verklaringen af over uw nationaliteit en identiteit en geeft u hierdoor geen zicht op kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk uw identiteit en nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

U verklaart bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming aan de DVZ dat u een Marokkaans staatsburger bent en dat u bent geboren en getogen in Aauin. U legt een Algerijns paspoort voor op naam van M.(...) E.(...) S.(...) A.(...), geboren in het Algerijnse Tindouf (Bijlage 26, DVZ, 13/02/2024; telefonische mededeling 26/02/2024). Ten overstaande van het CGVS verklaart u Marokkaan noch Algerijn te zijn van nationaliteit en stelt u te zijn geboren in Aauin en enkel over de Westelijke Sahrawi-nationaliteit te beschikken (CGVS, pp. 5, 6, 8). Tegenover de politie in Doornik verklaarde u nu weer een Venezolaans, dan weer een Panamees staatsburger te zijn met de naam M.(...) S.(...) S.(...) (Annex 13septies, 11/11/2023). In de bij u aangetroffen kopie van een Frans bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt u in Frankrijk gekend onder de naam S.(...) S.(...), geboren in Venezuela of Panama en zelfverklaard Spaans staatsburger (Arrêté portant obligation de quitter le territoire français, vermelde publicatiedatum 14 september 2023). In het Spaanse visumdossier verklaarde u te zijn geboren en woonachtig te zijn in de Algerijnse stad Tindouf en over de Algerijnse nationaliteit te beschikken.

Uw verklaringen betreffende uw visumaanvraag komen niet overeen met het Spaanse visumdossier (CGVS, pp. 5-8). U verklaart aan het CGVS dat uw familie een visum voor u regelde; dat u het aanvraag met het oog op werk en studie; dat uw visum drie maanden geldig was; dat u als enige een visum aanvraag; en u weet pas na aandringen welke documenten u voor de aanvraag voorlegde. Uit het Spaanse visumdossier blijkt dat u een visum aanvraag om familiale redenen; dat u een visum voor vijftien dagen werd toegekend; en dat de visumaanvraag van vier anderen in hetzelfde dossier werd geweigerd. De namen van de vier andere personen in uw visumdossier verklaart u niet te kennen.

U legt een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart van de SADR voor alsook de identiteitspagina van uw Algerijns paspoort – de originele documenten zouden bij uw moeder in Spanje liggen (Verklaring DVZ, 21 februari 2024, vragen 24-26; CGVS, pp. 6, 8, 11). U verklaart dat u het paspoort ontving na het volgen van een gewone paspoortprocedure bij de Algerijnse overheid, waarbij u uw SADR-identiteitskaart voorlegde; uw vingerafdrukken werden genomen; u pasfoto's voorlegde; en ongeveer 60 of 70 euro betaalde (CGVS, pp. 5-6). Uw paspoort werd bovendien gebruikt om een Spaans visum aan te vragen en om op legale wijze – en zonder problemen – te reizen van Algerije naar Spanje. Ook wordt op de identiteitspagina van het paspoort de Algerijnse nationaliteit vermeld. U houdt evenwel vol dat u niet over de Algerijnse nationaliteit beschikt.

Door uw vage en tegenstrijdige verklaringen op deze kernpunten verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke identiteit en nationaliteit; onder welke omstandigheden u leefde; en om welke reden(en) u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit en identiteit kan niet genoeg benadrukt worden. Een verzoek om internationale bescherming moet immers beoordeeld worden ten opzichte van een land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Los daarvan zijn er in uw dossier geen elementen voorhanden die nopen tot een nood aan bescherming.

Zo verklaart u aan de DVZ dat u slechts één keer werd gearresteerd of veroordeeld, tot tweeëneenhalf jaar cel in 2017 omwille van het verkopen van hasj. U verklaart dat u in de gevangenis slecht werd behandeld, maar wanneer daarop wordt doorgevraagd verklaart u kortaf dat elke gevangene zo werd behandeld en dat men geweld gebruikte als je iets deed dat niet mag. U maakte na uw detentie geen andere problemen mee. U verklaarde aan de DVZ dat de enige aanleiding voor uw vertrek uit de Westelijke Sahara, uw wens om een goed leven in Europa is (Vragenlijst CGVS door DVZ, 21 februari 2024, vragen 1-5).

In uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u in 2017 door de politie werd bedot – men trof een kleine hoeveelheid hasj bij u aan en verhoogde het gewicht in het proces-verbaal – en dat u door sommige gevangenismedewerkers slecht werd behandeld omwille van uw herkomst uit de Westelijke Sahara. U werd meermaals gevraagd op welke manier u slecht werd behandeld, maar zegt enkel dat men niet veel praatte en dat verzoeken van gedetineerden werden genegeerd. U haalde dit niet aan bij de DVZ en daarnaast is dit niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan bescherming uit af te leiden. De vechtpartij in Aauin omstreeks 2020 met een gewapende en voor u onbekende man is evenmin zwaarwichtig genoeg om een vrees in uwen hoofde uit af te leiden. Bovendien maakte u geen gewag van deze gebeurtenis bij het optekenen van uw verklaringen door de DVZ, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan (CGVS, pp. 8-11).

U kende geen andere problemen in Aauin. Bij terugkeer naar de Westelijke Sahara vreest u stress en de gevangenis. U woonde echter na uw laatste detentie nog zo'n tweeëneenhalf tot drie jaar in Aauin zonder dat u enige problemen kende. Uw vrees voor de gevangenis blijkt dan ook ongegrond. Nog zegt u niet van de Marokkaanse bezetting te houden. U verzette zich nooit tegen de Marokkaanse bezetting, waardoor ook hier geen vrees in uwen hoofde uit kan worden afgeleid. Tot slot kon u probleemloos een Algerijns paspoort bekomen, reisde u met uw eigen paspoort op legale wijze van Algerije naar Spanje en zegt u enkel de huisvestingsproblemen in Algerije te vrezen. Deze socio-economische problemen zijn echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit af te leiden (CGVS, pp. 8-11).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Daar u geen zicht biedt op uw nationaliteit en identiteit, kan het CGVS zich niet uitspreken of er in uw werkelijke land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in uw dossier voorhanden die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- artikel 1 A, lid 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953, artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31.01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967;
- artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 8 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een administratieve beslissing, het ontbreken, de vergissing, de ontoereikendheid of de tegenstrijdigheid van de oorzaken en/of motivering, en de motiveringsplicht.”

Verzoeker stelt dat het aan de asielinstanties is om rekening te houden met de redenen die de asielzoeker aanvoert om te verklaren waarom hij zijn aanvraag niet vroeger heeft ingediend. Deze redenen dienen soepel en in het kader van het geheel van de verklaringen van de asielzoeker te worden beoordeeld. Hij baseert zich hiervoor op een bron van UNHCR.

De confrontatie vermeld in artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt de asielzoeker in staat om te reageren op eventuele tegenstrijdigheden en/of tekortkomingen in het verhaal en helpt de ambtenaar om na te gaan of het echt om ernstige en relevante tekortkomingen gaat. *In casu* werd verzoeker niet ondervraagd over de redenen voor de vertraging bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Het is derhalve ongepast zich op deze omstandigheid te baseren om te oordelen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

Verzoeker verwijst naar paragraaf 89 van het Handboek voor procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren voor internationale bescherming. Daarin staat dat indien de nationaliteit van de betrokkene niet duidelijk kan worden vastgesteld, zijn of haar verzoek op dezelfde manier moet worden behandeld als in geval van een staatloze, d.w.z. in de plaats van het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, moet het land waar hij of zij haar gewone verblijfplaats had in aanmerking worden genomen. *In casu* had verzoeker zijn gewone verblijfplaats in Laayoune. Hij woonde daar vanaf zijn geboorte tot 2010 en van 2013 tot augustus 2022, toen hij zijn land verliet voor Algerije. Bijgevolg had de Westelijke Sahara in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de gegevens betreffende de nationaliteit van verzoeker, temeer daar hij de Saharaanse nationaliteit opeiste en zijn Saharaanse identiteitskaart overlegde.

In het onderhavige geval heeft de verzoeker een kopie van zijn Saharaanse identiteitskaart overgelegd om zijn verklaringen te staven. Dit is een bewijsstuk dat door de commissaris-generaal niet ten onrechte van de hand mag worden gewezen onder het voorwendsel dat verzoeker eerder tegenstrijdige verklaringen over zijn nationaliteit heeft afgelegd.

Tot slot mogen we niet vergeten dat asielzoekers zich vaak in een zeer fragiele mentale toestand bevinden, omdat ze zich ver van hun land van herkomst en van alle bekende oriëntatiepunten bevinden. Daardoor zijn ze soms geneigd om een deel van hun verhaal te veranderen, uit angst dat ze teruggestuurd zullen worden om opnieuw te beleven wat ze ontvlucht zijn.

De identiteit die verzoeker in Frankrijk heeft aangegeven, was niet gebaseerd op enig objectief element, in tegenstelling tot wat hij in België heeft gedaan, aangezien hij een kopie van zijn identiteitskaart heeft bijgevoegd.

Ook het Algerijnse paspoort dat bij verzoekers Spaanse visumaanvraag werd overgelegd, bevat *prima facie* bewijs dat de door de verzoeker verstrekte informatie bevestigt, aangezien daarop dezelfde naam voorkomt als op zijn Saharaanse identiteitskaart. In elk geval bevestigt verzoeker dat zijn naam M. E. S. is, dat hij geboren is op (...) december 1998 in Laayoune en dat hij de Saharaanse nationaliteit heeft.

De vrees van verzoeker voor zijn terugkeer naar de Westelijke Sahara dient te worden onderzocht. Verzoeker vreest dat hij zal worden onderworpen aan folteringen en andere vormen van mishandeling die in zijn land van herkomst straffeloos plaatsvinden. Daarom bevestigde hij tijdens zijn verhoor dat hij zijn land had verlaten voor een beter leven in Europa.

Verzoeker heeft tijdens zijn gevangenschap ernstige schade geleden en is het slachtoffer geweest van gewelddaden. Deze feiten vormen ontegenzeggelijk ernstige aanwijzingen van vervolging in de zin van voornoemde bepaling.

Verzoeker haalt landeninformatie aan over foltering en andere vormen van mishandeling in de Westelijke Sahara. Hij stelt dat deze informatie overeenkomt met de door hem aangevoerde redenen voor zijn angst in geval van terugkeer naar de Westelijke Sahara, zodat zijn verklaringen als bewezen moeten worden beschouwd.

Het feit dat verzoeker een Algerijns paspoort heeft kunnen verkrijgen geenszins in tegenspraak met zijn vrees voor vervolging. Het verkrijgen van dit paspoort was niet meer dan een administratief afleidingsmanoeuvre om hem in staat te stellen naar Europa te reizen. In elk geval is het niet in tegenspraak met de vrees voor vervolging die verzoeker hierboven heeft aangevoerd.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verzoekers vrees voor vervolging niet naar behoren heeft onderzocht en derhalve nietig moet worden verklaard.

Verzoeker haalt landeninformatie aan over het conflict in de Westelijke Sahara. Hij stelt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en aldus in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker zijn Saharaanse identiteit niet aannemelijk maakt, niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker stelt dat het aan de asielinstanties is om rekening te houden met de redenen die hij aanvoert om te verklaren waarom hij zijn aanvraag niet vroeger heeft ingediend. Verzoeker verwijst naar de confrontatie vermeld in artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 die de verzoeker in staat stelt om te reageren op eventuele tegenstrijdigheden en/of tekortkomingen in zijn verhaal. *In casu* werd verzoeker niet ondervraagd over de redenen van vertraging bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. De Raad wijst er echter op dat volgens § 2 van voormeld artikel het volgende stelt *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* Verzoekers laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming valt hier niet onder. De commissaris-generaal diende verzoeker hier aldus niet mee te confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien heeft verzoeker thans de kans gekregen om de redenen voor het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten in zijn verzoekschrift, wat hij *in casu* heeft nagelaten te doen. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kwam u volgens uw verklaringen reeds in september of oktober 2023 aan in België (CGVS, p. 3), maar u verzocht er niet direct om internationale bescherming. Ook tijdens of kort na uw aanhouding door de politie van Doornik op 11 november 2023 diende u géén verzoek om internationale bescherming in. U diende uiteindelijk op 13 februari 2024 – minstens vier, mogelijks vijf maanden na uw aankomst in België – een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Een dergelijk laattijdig verzoek om internationale bescherming kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoeker haalt informatie van UNHCR aan om te onderbouwen dat zijn gewone verblijfplaats in Laayoune in aanmerking had moeten worden genomen bij het vaststellen van zijn nationaliteit. Dit temeer hij de Saharaanse nationaliteit opeiste en zijn Saharaanse identiteitskaart overlegde. De Raad benadrukt echter dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het feit dat hij gedurende zijn reis verschillende namen heeft gebruikt en hierover nog steeds geen klaarheid schept. Dit maakt het derhalve onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn identiteit, *quod non in casu*. Als gevolg kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende Saharaanse nationaliteit, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij aldaar zou ondervinden bij een mogelijke terugkeer.

Waar verzoeker verder stelt dat asielzoekers zich vaak in een fragiele mentale toestand bevinden waardoor ze soms geneigd zijn om een deel van hun verhaal te veranderen uit angst dat ze teruggestuurd zullen worden, benadrukt de Raad dat verzoeker hier niet mee aantoonde dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt verder desbetreffend geen enkel bewijs bij. Bovendien maakte noch hij noch zijn of advocaat enige opmerking hierover tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeker aldus geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“U verklaart bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming aan de DVZ dat u een Marokkaans staatsburger bent en dat u bent geboren en getogen in Aauin. U legt een Algerijns paspoort voor op naam van M.(...) E.(...) S.(...) A.(...), geboren in het Algerijnse Tindouf (Bijlage 26, DVZ, 13/02/2024; telefonische mededeling 26/02/2024). Ten overstaande van het CGVS verklaart u Marokkaan noch Algerijn te zijn van nationaliteit en stelt u te zijn geboren in Aauin en enkel over de Westelijke Sahrawi-nationaliteit te beschikken (CGVS, pp. 5, 6, 8). Tegenover de politie in Doornik verklaarde u nu weer een Venezolaans, dan weer een Panamees staatsburger te zijn met de naam M.(...) S.(...) S.(...) (Annex 13septies, 11/11/2023). In de bij u aangetroffen kopie van een Frans bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt u in Frankrijk gekend onder de naam S.(...) S.(...), geboren in Venezuela of Panama en zelfverklaard Spaans staatsburger (Arrêté portant obligation de quitter le territoire français, vermelde publicatiedatum 14 september 2023). In het Spaanse visumdossier verklaarde u te zijn geboren en woonachtig te zijn in de Algerijnse stad Tindouf en over de Algerijnse nationaliteit te beschikken.

Uw verklaringen betreffende uw visumaanvraag komen niet overeen met het Spaanse visumdossier (CGVS, pp. 5-8). U verklaart aan het CGVS dat uw familie een visum voor u regelde; dat u het aanvraag met het oog op werk en studie; dat uw visum drie maanden geldig was; dat u als enige een visum aanvraag; en u weet pas na aandringen welke documenten u voor de aanvraag voorlegde. Uit het Spaanse visumdossier blijkt dat u een visum aanvraag om familiale redenen; dat u een visum voor vijftien dagen werd toegekend; en dat de visumaanvraag van vier anderen in hetzelfde dossier werd geweigerd. De namen van de vier andere personen in uw visumdossier verklaart u niet te kennen.

U legt een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart van de SADR voor alsook de identiteitspagina van uw Algerijns paspoort – de originele documenten zouden bij uw moeder in Spanje liggen (Verklaring DVZ, 21 februari 2024, vragen 24-26; CGVS, pp. 6, 8, 11). U verklaart dat u het paspoort ontving na het volgen van een gewone paspoortprocedure bij de Algerijnse overheid, waarbij u uw SADR-identiteitskaart voorlegde; uw vingerafdrukken werden genomen; u pasfoto's voorlegde; en ongeveer 60 of 70 euro betaalde (CGVS, pp. 5-6). Uw paspoort werd bovendien gebruikt om een Spaans visum aan te vragen en om op legale wijze – en zonder problemen – te reizen van Algerije naar Spanje. Ook wordt op de identiteitspagina van het paspoort de Algerijnse nationaliteit vermeld. U houdt evenwel vol dat u niet over de Algerijnse nationaliteit beschikt.

Door uw vage en tegenstrijdige verklaringen op deze kernpunten verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke identiteit en nationaliteit; onder welke omstandigheden u leefde; en om welke reden(en) u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit en identiteit kan niet genoeg benadrukt worden. Een verzoek om internationale bescherming

moet immers beoordeeld worden ten opzichte van een land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.”

Verzoeker haalt geen andere dienstige elementen aan die nopen tot een toekenning van de internationale beschermingsstatus. De Raad wijst in deze op de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Zo verklaart u aan de DVZ dat u slechts één keer werd gearresteerd of veroordeeld, tot tweeëneenhalf jaar cel in 2017 omwille van het verkopen van hasj. U verklaart dat u in de gevangenis slecht werd behandeld, maar wanneer daarop wordt doorgevraagd verklaart u kortaf dat elke gevangene zo werd behandeld en dat men geweld gebruikte als je iets deed dat niet mag. U maakte na uw detentie geen andere problemen mee. U verklaarde aan de DVZ dat de enige aanleiding voor uw vertrek uit de Westelijke Sahara, uw wens om een goed leven in Europa is (Vragenlijst CGVS door DVZ, 21 februari 2024, vragen 1-5).

In uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u in 2017 door de politie werd bedot – men trof een kleine hoeveelheid hasj bij u aan en verhoogde het gewicht in het proces-verbaal – en dat u door sommige gevangenismedewerkers slecht werd behandeld omwille van uw herkomst uit de Westelijke Sahara. U werd meermaals gevraagd op welke manier u slecht werd behandeld, maar zegt enkel dat men niet veel praatte en dat verzoeken van gedetineerden werden genegeerd. U haalde dit niet aan bij de DVZ en daarnaast is dit niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan bescherming uit af te leiden. De vechtpartij in Aauin omstreeks 2020 met een gewapende en voor u onbekende man is evenmin zwaarwichtig genoeg om een vrees in uwen hoofde uit af te leiden. Bovendien maakte u geen gewag van deze gebeurtenis bij het optekenen van uw verklaringen door de DVZ, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan (CGVS, pp. 8-11).

U kende geen andere problemen in Aauin. Bij terugkeer naar de Westelijke Sahara vreest u stress en de gevangenis. U woonde echter na uw laatste detentie nog zo'n tweeëneenhalf tot drie jaar in Aauin zonder dat u enige problemen kende. Uw vrees voor de gevangenis blijkt dan ook ongegrond. Nog zegt u niet van de Marokkaanse bezetting te houden. U verzette zich nooit tegen de Marokkaanse bezetting, waardoor ook hier geen vrees in uwen hoofde uit kan worden afgeleid. Tot slot kon u probleemloos een Algerijns paspoort bekomen, reisde u met uw eigen paspoort op legale wijze van Algerije naar Spanje en zegt u enkel de huisvestingsproblemen in Algerije te vrezen. Deze socio-economische problemen zijn echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit af te leiden (CGVS, pp. 8-11).”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn identiteit en herkomst niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in de Westelijke Sahara. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP